

Sygn. akt V CSK 115/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa P. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko K.L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 2 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Ś. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 21 sierpnia 2015 r., sygn. I C [...] zasądającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 71.823,44 zł z odsetkami za opóźnienie i koszty procesu.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego pozwany zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 291, art. 378 § 1 i 382 k.p.c. Tym czterem przepisom, które wypełniły podstawę kasacyjną z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. towarzyszyło powołanie się na dopuszczalność formułowania zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., co ma wynikać z orzeczeń Sądu Najwyższego: z dnia 6 lutego 2002 r. V CKN 741/00 i z 26 września 1997 r. II UKN 262/97. Nadto skarżący wskazał, że „w apelacji zarzucił nienależyte rozpoznanie szczegółów umowy, w szczególności w świetle stosowania klauzul niedozwolonych mających wpływ na

wysokość odsetek oraz przyjęte terminy dotyczące całości przedmiotu umowy. W tych okolicznościach należało w szczególności dokonać całościowego badania umowy wiążącej strony, zaś aktualny stan w istocie powoduje brak rozpoznania zarzutów apelacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z treści nadzwyczaj skrótego uzasadnienia zarzutów skargi kasacyjnej wynika, że skarżący uważa, iż Sąd drugiej instancji powinien był dokonać własnej oceny dowodów, w tym umowy, a zaaprobowanie przez ten Sąd ustaleń sądu pierwszej instancji pozwala mu na kwestionowanie tych ustaleń w skardze kasacyjnej. Ten tok rozumowania został przez skarżącego wprost zaczerpnięty z uzasadnienia powołanego przezeń wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1997 r. Konstruuując w wyżej przytoczony sposób zarzuty kasacyjne i odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego sprzed 6 lutego 2005 r. skarżący przeczył, że z tym dniem, na skutek wejścia w życie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r., nr 13, poz. 98), kasacja została zastąpiona skargą kasacyjną. Jej podstawy zostały wąsko zakreślone w art. 398³ § 1 k.p.c., a § 3 tego przepisu wykluczył dopuszczalność oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów. Od roku 2005 Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazał, że wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. (por. zamiast wielu: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r. II CSK 136/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2016 r. II CSK 733/15).

Zwrócić należy uwagę, że skarżący naruszenie art. 233 k.p.c. uczynił samodzielną podstawą skargi kasacyjnej, pozostałe natomiast przepisy, jako pozostające z nią w związku. Jest to, więc w zasadzie, okoliczność wystarczająca do stwierdzenia, że skarga innych podstaw nie zawiera. Skarga kasacyjna ograniczona do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest

niedopuszczalna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2014 r. I CSK 369/13) i jako taka podlega odrzuceniu.

Dodać jednak można, że art. 291 k.p.c. wskazany przez skarżącego, jako naruszony w związku z art. 233 k.p.c., nie wykazuje żadnego powiązania z treścią rozstrzygnięcia, a każdym razie brak w uzasadnieniu skargi kasacyjnej jakiegokolwiek wzmianki, co do istotności dla rozstrzygnięcia wynagrodzenia instytutu naukowo lub naukowo - badawczego za wykonaną pracę i za stawiennictwo jego przedstawicieli. Co do zaś powołanych w skardze art. 378 i art. 382 k.p.c. to jakkolwiek, co do zasady, przepisy te mogą stanowić samodzielnie podstawę skargi kasacyjnej, skarżący ma jednak obowiązek wykazać, że sąd drugiej instancji nie tylko bezpodstawnie pominął część zebranego materiału, ale wykazać, jaką część tego materiału pominął oraz, że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Biorąc pod uwagę przytoczoną wyżej, skrótową, argumentację skargi kasacyjnej należy stanowczo stwierdzić, że tak ujęta podstawa kasacyjna, czyli zarzuty naruszenia art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., nie została uzasadniona.

Ponieważ zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. do wymogów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy nie tylko przytoczenie podstaw kasacyjnych, ale również ich uzasadnienie, brak tego uzasadnienia jest nieusuwalnym brakiem skargi kasacyjnej skutkującym jej odrzucenie.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).